

تحليل شاخص‌های اجتماعی و اقتصادی آبادی‌ها بر اساس نتایج سرشماری ۱۳۸۵

مبجری

نریمان یوسفی

گروه پژوهشی آمارهای اقتصادی

پژوهشکده‌ی آمار

پائیز ۱۳۸۷

به نام خداوند جان و خرد

پیش‌گفتار

سرشماری‌های عمومی نفوس و مسکن یکی از عمده‌ترین راه‌های شناخت کشورها از ویژگی‌های اقتصادی و اجتماعی برای برنامه‌ریزی، نظارت و ارزیابی خدمات و فعالیت‌های ملی و منطقه‌ای است. امروزه در اغلب کشورها سرشماری‌های نفوس به فاصله‌ی ۵ یا ۱۰ سال یک بار به مرحله‌ی اجرا در می‌آید. در جمهوری اسلامی ایران نیز سرشماری عمومی نفوس و مسکن مطابق ماده‌ی ۴ قانون مرکز آمار ایران، هر ده سال یک بار با فرمان رئیس جمهوری اجرا می‌شود. این سرشماری در سال‌های ۱۳۳۵، ۱۳۴۵، ۱۳۵۵، ۱۳۶۵، ۱۳۷۵ و ۱۳۸۵ منطبق با جدیدترین روش‌های علمی به مرحله اجرا درآمده است.

از آنجایی که در این سرشماری‌ها، جمعیت به‌عنوان محور و هدف توسعه، از ابعاد مختلف مورد توجه قرار می‌گیرد و اطلاعات به تفصیل گردآوری می‌شود، لذا از منابع بسیار غنی در شناخت ویژگی‌های جمعیتی کشور محسوب می‌شوند.

اگرچه داده‌های خام سرشماری فی‌نفسه نمادهای گویایی از خصیصه‌های مختلف جمعیت یک جامعه‌اند، اما ارزش واقعی آن‌ها زمانی پدیدار می‌شود که توسط اهل فن با رویکرد به پیوندهای متقابل پدیده‌ها تحلیل و تفسیر شوند. به منظور حصول به این گونه تحلیل‌ها، پژوهشکده‌ی آمار برای اولین بار با کمک پژوهشگران و صاحب‌نظران اجتماعی، اقتصادی و آماری اقدام به انجام طرح‌های پژوهشی در ابعاد گسترده در زمینه تحلیل ویژگی‌های جمعیتی (اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی)، مسکن، امکانات و تسهیلات، مهاجرت (داخلی، خارجی) نموده است.

مجموعه حاضر یکی از طرح‌های انجام شده در زمینه تحلیل نتایج سرشماری عمومی نفوس و مسکن سال ۱۳۸۵ می‌باشد که امید است پاسخگوی بخشی از نیاز کاربران باشد.

گروه پژوهشی آمارهای اقتصادی

فهرست مطالب

<u>صفحه</u>	<u>عنوان</u>
۱.....	فصل اول: کلیات.....
۹.....	فصل دوم: سیمای آبادی‌ها.....
۳۱.....	فصل سوم: شاخص‌های اجتماعی و جمعیتی.....
۶۵.....	فصل چهارم: شاخص‌های امکانات آبادی‌ها.....
۱۱۵.....	منابع.....

فصل اول

کلیات

مقدمه

کمبود اطلاعات صحیح، دسته‌بندی و بررسی آن‌ها یکی از معضلات برنامه‌ریزی و تحقیق در کشور ما می‌باشد. در مقوله آبادی‌ها نیز این مسئله نیز کم و بیش وجود دارد و کارشناسان مسایل روستایی را با مشکلات عدیده‌ای در برنامه‌ریزی و حتی ارزیابی برنامه‌های اجراء شده مواجه می‌سازد. اکنون که با اجرای سرشماری ۱۳۸۵ اطلاعات ارزشمندی در اختیار داریم، انجام بررسی‌های مربوط ضرورت بیش‌تری می‌یابد. بر این اساس تحقیق حاضر در صدد است که با برداشتن گام نخست در این زمینه به ارائه شاخص‌های مختلف در سطح کل کشور و استان‌ها بپردازد. باشد که محققین و پژوهشگران بعدی گام‌های جدی در این زمینه را بردارند.

بیان مسئله

روستانشینی یکی از صور استقرار معیشت انسان و جلوه بارزی از حیات اجتماعی و اقتصادی در ایران است که با نظامی کم و بیش پایدار در طی قرون متمادی دوام یافته است. امروزه با وجود مهاجرت‌های گسترده روستا به شهر که باعث کاهش نسبت جمعیت روستاها شده، آبادی‌ها همچنان تعداد قابل توجهی از جمعیت کشور را در خود جای داده است و جامعه آبادی‌ها نقش اساسی در حیات اقتصادی و اجتماعی کشور دارد که این امر ضرورت بازنگری در مسائل و مشکلات جامعه آبادی‌ها و برنامه‌ریزی مناسب و بهینه را گریزناپذیر می‌سازد. آبادی‌ها به واسطه ارتباط تنگاتنگی که با کشاورزی دارند، نقش مهمی را در اقتصاد کشور ایفا می‌نمایند، به عبارتی توسعه شهرها و کل کشور به سهم خود به برنامه‌ریزی توسعه آبادی‌ها نیازمند است.

از سویی دیگر، گام اول در هر برنامه‌ریزی داشتن آگاهی از کم و کیف وضعیت موجود با هدف برنامه‌ریزی برای رسیدن به نقطه مشخص در آینده است. سرشماری عمومی نفوس و مسکن سال

۱۳۸۵ فرصتی ویژه را فراهم نموده تا با استخراج آمارهای مرتبط با آبادی‌ها و بررسی آن‌ها، بتوان برنامه‌ریزی مطلوب‌تری را در این خصوص داشته باشیم. بر این اساس، پژوهش حاضر در صدد است که با استفاده از این اطلاعات شاخص‌های اجتماعی اقتصادی که نمایانگر کاملی از اوضاع آبادی‌ها باشد، ارائه دهد.

اهداف

- ۱- توصیف سیمای آبادی‌های کشور (وضع سکونت، وضع طبیعی و ...)
- ۲- بررسی شاخص‌های اجتماعی برای آبادی‌ها (ویژگی‌های جمعیتی) به تفکیک استان
- ۳- بررسی شاخص‌های اقتصادی برای آبادی‌ها (امکانات آبادی‌ها) به تفکیک استان
- ۴- بررسی شاخص‌های اجتماعی و اقتصادی به تفکیک وضع طبیعی آبادی‌ها
- ۵- بررسی روابط بین شاخص‌های اجتماعی، اقتصادی و وضع طبیعی آبادی‌ها
- ۶- رتبه‌بندی چارکی آبادی‌ها براساس امکانات آن‌ها به تفکیک استان
- ۷- ارائه مدل پیشنهادی برای بازنگری در الگوی شاخص‌ها برای آبادی‌ها با استفاده از تکنیک‌های آماری از جمله فاکتور آنالیز و ...

فرضیه‌ها

- ۱- آبادی‌ها (بسته به وضع طبیعی) در شاخص‌های اجتماعی و اقتصادی وضعیت متفاوتی دارند.
- ۲- شاخص‌های اجتماعی آبادی‌ها (همانند نرخ بیکاری، نرخ باسوادی و...) در استان‌های مختلف متفاوت است.
- ۳- شاخص‌های اقتصادی آبادی‌ها (همانند امکانات آموزشی، بهداشتی، حمل و نقل و ...) در استان‌های مختلف متفاوت است.
- ۴- بین شاخص‌های مختلف اجتماعی و اقتصادی آبادی‌ها همبستگی وجود دارد.
- ۵- رتبه‌بندی آبادی‌ها در استان‌های مختلف احتمالاً از الگوی خاصی پیروی می‌کند.

روش تحقیق

این پژوهش مطالعه‌ای اسنادی- کتابخانه‌ای است که با استفاده از نتایج تفصیلی سرشماری عمومی نفوس و مسکن سال ۱۳۸۵ انجام خواهد رفت. جامعه آماری این تحقیق کلیه آبادی‌های کشور (دارای سکنه و فاقد سکنه) است. البته کار اصلی تحقیق بر روی آبادی‌های دارای سکنه است و در چند مورد برای پوشش اهداف تحقیق از داده‌های آبادی‌های فاقد سکنه نیز استفاده خواهد شد. نتایج این تحقیق با استفاده از نرم افزار SPSS و دیگر نرم‌افزارهای آماری مناسب استخراج و ارائه شده است.

داده‌های مورد استفاده برای تحلیل

در این تحقیق از دو سری اطلاعات، اطلاعات شناسنامه‌ی آبادی‌ها و اطلاعات خانواری مربوط به آنها استفاده شده است. لازم به ذکر است که اطلاعات شناسنامه‌ی آبادی‌ها، اطلاعات مربوط به وضع طبیعی، وضع سکونت در آنها و امکانات مختلف آبادی‌ها از جمله امکانات آموزشی، فرهنگی، مذهبی، سیاسی و اداری، برق، گاز و آب، بهداشت و درمان، مخابرات و ارتباطات، بازرگانی و خدمات و ... است. همچنین از جمله اطلاعات خانواری مربوط که مورد استفاده قرار گرفته‌اند، عبارتند از: جمعیت، تعداد خانوار، جمعیت ۱۰ ساله و بیش‌تر، جمعیت ۶ ساله و بیش‌تر، جمعیت شاغل و بیکار و

مفاهیم و تعاریف مورد استفاده

مفاهیم واژه‌هایی هستند که بر اشیاء، افراد، روابط و ... دلالت دارند و برای تسهیل در انتقال معنا بکار می‌روند و از آنجایی که مفاهیم معمولاً انتزاعی و کلی بوده و بسته به علایق شناختی از آنها بهره‌برداری می‌شود، بنابراین برای انتقال منظور به خواننده، به تعریف مفاهیمی که براساس آن داده‌های سرشماری گردآوری شده و یا در این تحقیق از ترکیب آنها شاخص یا متغیر جدید ساخته شده است، می‌پردازیم.

نقاط روستایی:

نقاط روستایی به مکان‌هایی گفته می‌شود که بر اساس تقسیمات کشوری فاقد شهرداری باشد.

آبادی:

آبادی به مجموعه‌ای از یک یا چند مکان و اراضی به هم پیوسته (اعم از کشاورزی و غیر کشاورزی) گفته می‌شود که خارج از محدوده شهرها واقع شده و دارای محدوده ثبتی یا عرفی مستقل باشند. اگر آبادی در زمان سرشماری، محل سکونت خانوار یا خانوارها باشد، "داردای سکنه" و در غیر این صورت "خالی از سکنه" تلقی می‌شود.

جمعیت:

منظور از جمعیت تعداد افرادی است که در زمان آمارگیری اقامتگاه معمولی آنان در آبادی مورد آمارگیری بوده است. اقامتگاه معمولی مکانی است که فرد بیش‌ترین مدت سال را در آنجا اقامت داشته باشد. این جمعیت در زیرگروه‌های جمعیت ۱۰ ساله، بیش‌تر جمعیت ۶ سال و زیر گروه‌های سنی قابل تصور است.

خانوار معمولی:

خانوار معمولی از افرادی تشکیل می‌شود که با هم در یک اقامتگاه زندگی می‌کنند، با یکدیگر هم‌خرج هستند و معمولاً با هم غذا می‌خورند. بنابراین، لازم نیست که اعضای یک خانوار حتماً با یکدیگر رابطه‌ی خویشاوندی داشته باشند. به عبارت دیگر، خانوار لزوماً با خانواده یکی نیست. فردی که به تنهایی زندگی می‌کند نیز، خانوار تلقی می‌شود.

جمعیت فعال اقتصادی:

تمام افراد ۱۰ ساله و بیش‌تر (حدقل سن تعیین شده) که در هفته آمارگیری (هفته مرجع) طبق تعریف کار، در تولید کالا و خدمات مشارکت داشته (شاغل) و یا از قابلیت مشارکت برخوردار بوده‌اند (بیکار)، جمعیت فعال اقتصادی محسوب می‌شوند.

جمعیت غیر فعال اقتصادی:

تمام افراد ۱۰ ساله و بیش‌تر که در طول هفته مرجع طبق تعریف، در هیچ یک از دو گروه شاغلان و بیکاران قرار نمی‌گیرند، جمعیت غیر فعال اقتصادی محسوب می‌شوند.

جمعیت شاغل:

تمام افراد ۱۰ ساله و بیش‌تر که در طول هفته مرجع، طبق تعریف کار، حداقل یک ساعت کار کرده و یا بنا به دلایلی به‌طور موقت کار را ترک کرده باشند، شاغل محسوب می‌شوند. شاغلان به‌طور عمده شامل دو گروه مزد و حقوق‌بگیران و خوداشتغالان می‌شوند. ترک موقت کار در هفته مرجع با داشتن پیوند رسمی شغلی، برای مزد و حقوق‌بگیران و تداوم کسب و کار برای خوداشتغالان، به‌عنوان اشتغال محسوب می‌شود.

جمعیت بیکار:

بیکار به تمام افراد ۱۰ ساله و بیش‌تر اطلاق می‌شود که:

- ۱) در هفته مرجع فاقد کار باشند (دارای اشتغال مزدبگیری یا خوداشتغالی نباشند).
 - ۲) در هفته مرجع و یا هفته بعد از آن آماده برای کار باشند (برای اشتغال مزدبگیری یا خوداشتغالی آماده باشند).
 - ۳) در هفته مرجع و سه هفته قبل از آن جویای کار باشند (اقدامات مشخصی را به‌منظور جستجوی اشتغال مزدبگیری و یا خوداشتغالی به عمل آورده باشند).
- افرادی که به‌دلیل آغاز به کار در آینده و یا انتظار بازگشت به شغل قبلی جویای کار نبوده، ولی فاقد کار و آماده برای کار بوده‌اند نیز بیکار محسوب می‌شوند.

جمعیت باسواد:

جمعیت باسواد شامل آن دسته از افرادی است که می‌توانند به فارسی یا هر زبان دیگری متن ساده‌ای را بخوانند و بنویسند، خواه مدرک رسمی داشته باشند یا نداشته باشند، باسواد محسوب می‌شوند.

جمعیت بی سواد:

کلیه افراد مشمول در سن تحصیل که باسواد نیستند، جزو جمعیت بی سواد به حساب می آیند. یعنی کسانی که نمی توانند بخوانند و بنویسند و کسانی که فقط می توانند بخوانند، بی سواد تلقی می شوند.

وضعیت زناشویی:

براساس سرشماری ۱۳۸۵ وضع زناشویی از افراد ۱۰ ساله و بیش تر سوال شده و هرکدام از آنها در یکی از چهار گروه زیر قرار گرفته اند:

۱- دارای همسر، برای کسانی که هنگام آمارگیری دارای همسر بوده اند. یعنی بین آنها و همسرشان عقد جاری باشد.

۲- بی همسر بر اثر فوت، افرای که در زمان آمارگیری به علت فوت همسرشان بدون همسر بوده و مجدداً ازدواج نکرده اند.

۳- بی همسر بر اثر طلاق، شامل کسانی می شود که تا زمان آمارگیری از همسر خود بر اثر طلاق جدا شده و تا آن زمان مجدداً ازدواج نکرده اند.

۴- هرگز ازدواج نکرده، شامل کسانی است که تا زمان ازدواج هرگز ازدواج نکرده اند.

سهم جمعیت از کل

در این تحقیق منظور از سهم جمعیت کل، سهم هر استان از جمعیت کل جمعیت نقاط روستایی است و از حاصل تقسیم جمعیت آبادی های هر استان تقسیم بر کل جمعیت آبادی ها ضربدر ۱۰۰ به دست می آید.

بعد خانوار:

این نسبت حاصل تقسیم تعداد جمعیت به تعداد خانوار است.

نسبت جنسی:

نسبت جنسی عبارت است از تعداد مردان به زنان یا زنان به مردان که معمولاً به صورت درصد بیان می شود. در این مورد، این نسبت حاصل تقسیم تعداد مردان به زنان ضربدر ۱۰۰ است.

نرخ باسوادی:

این نسبت در هر جامعه از تقسیم تعداد افراد باسواد (۶ ساله و بیش‌تر) به جمعیت آن سن جمعیت (۶ ساله و بیش‌تر) کل است.

شاخص جوانی:

این شاخص از تقسیم جمعیت جوان (کم‌تر از ۱۵ سال) بر کل جمعیت به دست می‌آید. بر اساس این شاخص یک جمعیت جوان، ساخت جمعیتی خاصی است که در آن بیش از دو پنجم جمعیت کم‌تر از ۱۵ سال سن دارند. ورتهایم جمعیت‌شناس و جامعه‌شناس در مطالعات خود به این نتیجه رسیده است که این نسبت در کشورهای توسعه نیافته ۴۰ درصد و بیش‌تر است. مطالعات تجربی نشان می‌دهد که این رقم برای کشورهای جهان سوم ۴۷-۴۰ درصد و برای کشورهای پیشرفته ۲۵-۲۰ درصد است.

شاخص سالخوردگی:

این شاخص حاصل تقسیم جمعیت ۶۵ ساله و بیش‌تر بر کل جمعیت است. مطالعات جمعیتی حاکی از آن است که این رقم در کشورهای در حال توسعه بسیار پایین و حداکثر ۵ درصد است، در حالی که در کشورهای پیشرفته صنعتی ۱۶-۱۰ درصد است. با توجه به نسبت‌های سالخوردگی جمعیت در جهان امروز، می‌توان گفت که جمعیت سالخورده جمعیتی است که در آن نسبت جمعیت بالای ۶۵ سال به کل جمعیت بیش از ۱۰ درصد است.

عمومیت ازدواج:

عمومیت ازدواج درجه شیوع و رواج ازدواج در جامعه را نشان می‌دهد. این نماگر از تقسیم جمعیت ۱۰ ساله و بیش‌تر حداقل یک‌بار ازدواج کرده (مرد و زن) به کل جمعیت ۱۰ ساله و بیش‌تر (مرد و زن) ضربدر ۱۰۰ به دست می‌آید.

نرخ مشارکت اقتصادی (نرخ فعالیت)

عبارت است از نسبت جمعیت فعال (شاغل و بیکار) ۱۰ ساله و بیش‌تر به جمعیت در سن کار، ۱۰ ساله و بیش‌تر، ضرب‌در ۱۰۰.

نرخ اشتغال

عبارت است از نسبت جمعیت شاغل به جمعیت فعال (شاغل و بیکار)، ضرب‌در ۱۰۰.

نرخ بیکاری

عبارت است از نسبت جمعیت بیکار به جمعیت فعال (شاغل و بیکار)، ضرب‌در ۱۰۰.

وضع طبیعی آبادی:

منظور از وضع طبیعی آبادی، نوع و ویژگی‌های سرزمینی است که بیش‌تر خانه‌ها و ساختمان‌های آبادی در آن واقع شده است. در سرشماری ۱۳۸۵ تقسیم‌بندی وضع طبیعی آبادی‌ها در پنج گروه عمده قرار گرفته، که عبارتند از: دشتی، کوهستانی یا تپه‌ای، جنگلی واقع در دشت، جنگلی واقع در کوهستان یا تپه و دره‌ای.

وضع آبادی از نظر سکونت:

بسته به این‌که آبادی در زمان سرشماری دارای سکنه و خالی از سکنه بوده است، دارای سکنه و یا فاقد سکنه به حساب می‌آید. همچنین در صورتی که آبادی در طول سال هیچ‌گاه خالی از سکنه نباشد، دارای سکنه دائمی و در غیر این‌صورت دارای سکنه موسمی است. همین‌طور اگر آبادی خالی از سکنه در زمان‌هایی از سال دارای سکنه شود، خالی سکنه موسمی و در غیر این‌صورت خالی از سکنه دائمی محسوب می‌شود.

امکانات آبادی

منظور از امکانات آبادی وجود بعضی از تأسیسات، تسهیلات (مثل مدرسه، مسجد، آب و ...) و افرادی (مثل پزشک، بهورز و ...) است که وجود آن‌ها در آبادی به منزله امکانات آبادی محسوب می‌شود. از آن‌جایی که فصل چهارم با تفصیل راجه به امکانات آبادی بحث خواهد شد.

فصل دوم

سیمای آبادی‌ها

در این فصل به ارائه تصویری از وضعیت کلی روستاهای کشور و در استان‌های مختلف پرداخته می‌شود تا براساس آن بتوان زمینه و تصور ذهنی از آبادی‌های کل کشور و همچنین استان‌ها به عمل آورد. وجه اول و مباحثی درخصوص موضوعات از جمله تعداد کل آبادی‌ها، وضع سکونت در آبادی‌ها وضع طبیعی آن‌ها به تفصیل بررسی و جداول مربوط ارائه شده است که در جای خود به آن‌ها پرداخته می‌شود. ذکر یک رهنمود کلی در مورد این تحقیق، که در واقع وابسته به این فصل است لازم است و آن این‌که پایه اصلی این گزارش بر جدول ۱-۲ گذاشته شده است. به این صورت که این جدول براساس تعداد آبادی در هر استان از زیاد به کم مرتب شده است و سعی شده که جداول کلی (نه ضرورتاً جداول فرعی) فصول دیگر نیز این الگو رعایت شود، به چند دلیل و کنکاش پیرامون چند سؤال:

۱- آیا به نسبت تعداد آبادی‌ها، انتظار تعداد جمعیت، خانوار و دیگر زیرگروه‌های جمعیتی

رعایت شده است و یا این‌که این انتظار طبیعی مخدوش شده است؟

۲- آیا به نسبت تعداد آبادی‌ها، انتظار ایجاد امکانات رعایت شده است یا نه؟

هر چند که اطلاعات این تحقیق محدود به اطلاعات جمع‌آوری شده در سرشماری است و طبیعتاً از چنین تحقیقی انتظار تحلیل‌های دقیق نمی‌رود (چون که ضرورتاً اطلاعات متغیرهای تأثیرگذار بر هم موجود نیست) با این حال، درصد آن است تا جایی که اطلاعات موجود بیش از حدی در اختیار قرار می‌دهد، به این امر نیز پرداخته شود.

جدول ۱-۲- تعداد کل آبادی‌ها به تفکیک استان

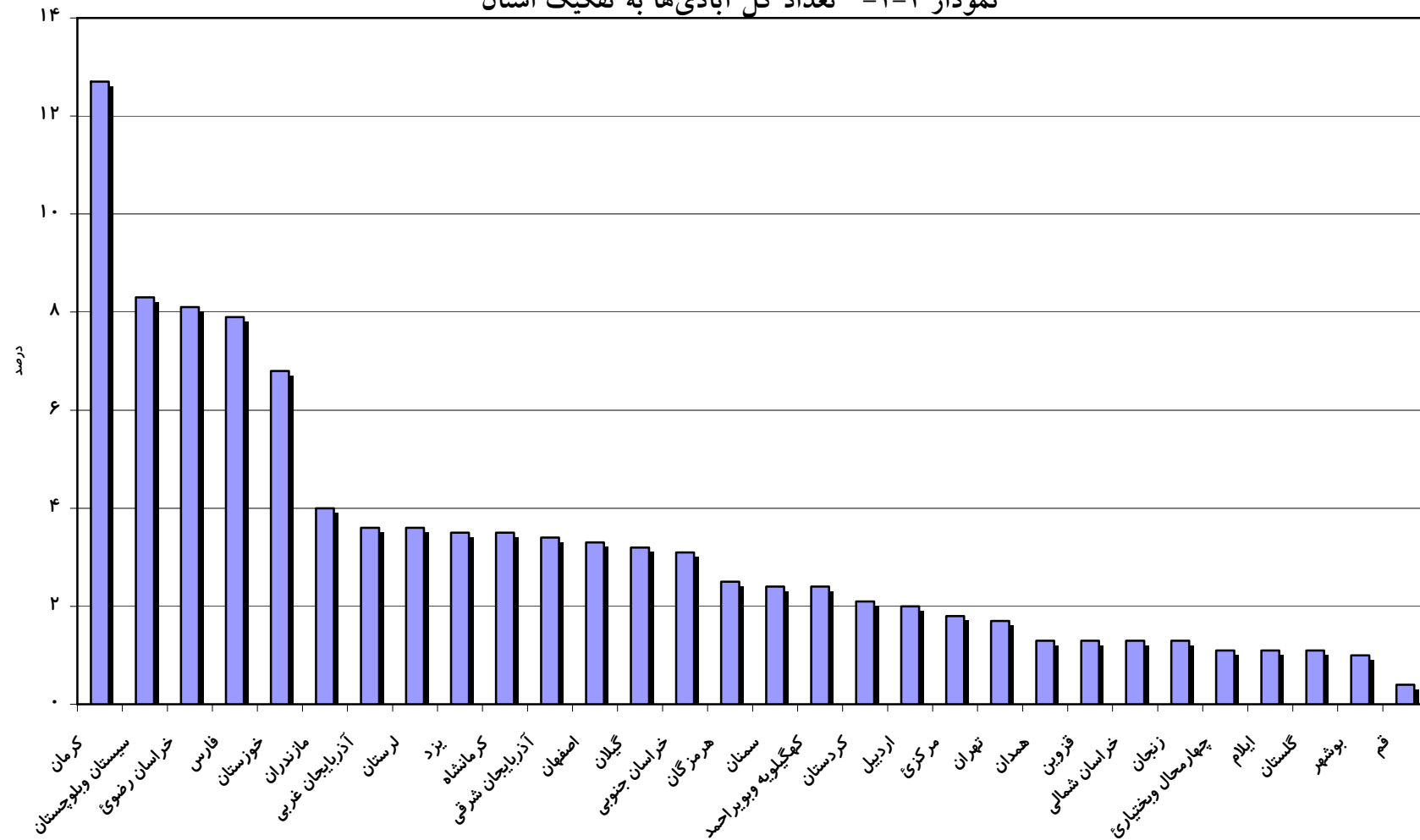
استان	تعداد	درصد
کرمان	۱۱۶۲۸	۱۲.۷
سیستان و بلوچستان	۷۵۵۷	۸.۳
خراسان رضوی	۷۳۸۹	۸.۱
فارس	۷۲۱۳	۷.۹
خوزستان	۶۱۹۹	۶.۸
مازندران	۳۶۹۰	۴.۰
آذربایجان غربی	۳۳۰۵	۳.۶
لرستان	۳۲۶۶	۳.۶
یزد	۳۲۳۴	۳.۵
کرمانشاه	۳۱۹۷	۳.۵
آذربایجان شرقی	۳۰۹۱	۳.۴
اصفهان	۳۰۰۵	۳.۳
گیلان	۲۹۳۷	۳.۲
خراسان جنوبی	۲۸۷۲	۳.۱
هرمزگان	۲۲۷۲	۲.۵
سمنان	۲۲۲۳	۲.۴
کهگیلویه و بویراحمد	۲۲۲۲	۲.۴
کردستان	۱۸۹۹	۲.۱
اردبیل	۱۸۵۶	۲.۰
مرکزی	۱۶۳۹	۱.۸
تهران	۱۵۳۶	۱.۷
همدان	۱۲۱۲	۱.۳
قزوین	۱۱۹۶	۱.۳
خراسان شمالی	۱۱۹۱	۱.۳
زنجان	۱۱۸۰	۱.۳
چهارمحال و بختیاری	۱۰۴۴	۱.۱
ایلام	۱۰۳۶	۱.۱
گلستان	۱۰۲۱	۱.۱
بوشهر	۸۷۸	۱.۰
قم	۳۲۲	.۴
کل	۹۱۳۱۰	۱۰۰.۰

برای نوشتن تحلیل از نسبت شهرنشینی استان استفاده شود

تعداد کل آبادی‌های کشور دارای سکنه و فاقد سکنه، در جدول ۱-۲ به نمایش گذارده شده است. براساس نتایج آن کل آبادی‌های کشور ۹۱۳۱۰ آبادی است و تفاوت تعداد بین استان‌هایی با بیش‌ترین آبادی و کم‌ترین آبادی چشمگیر است (نمودار ۱-۲)، به نحوی که ۱۲/۷ درصد کل

آبادی در استان کرمان قرار دارند. در مراتب بعدی استان سیستان و بلوچستان با $8/3$ درصد و خراسان رضوی با $8/1$ درصد قرار دارند. در مراتب انتهایی جدول نیز استان قم با $0/4$ درصد و بوشهر با 1 درصد جای گرفته‌اند. بررسی توزیع آبادی‌ها در استان‌های مختلف حاکی از آن است بین مساحت استان و نوع آب و هوا نوعی همبستگی قابل مشاهده است براساس این فرض استان‌های صدر جدول استان‌های پهناور که معمولاً تابستان‌های گرم و زمستان‌های نه چندان سردی دارند بوده و استان‌های انتهایی جدول استان‌های کوچک و با اقلیمی 2 متفاوت از آن‌ها هستند.

نمودار ۱-۲- تعداد کل آبادی‌ها به تفکیک استان

جدول ۲-۲- تعداد کل آبادی‌ها بر حسب نوع سکونت در آبادی

درصد	فراوانی	شرح
۷۰.۰	۶۳۹۰۳	دارای سکنه
۳۰.۰	۲۷۴۰۷	فاقد سکنه
۱۰۰.۰	۹۱۳۱۰	کل

نمودار ۲-۲- وضعیت سکونت در آبادی‌ها

